

други еще тѣсны пѣтечки и го доведе до виталището на графинята.

ЛЮБОВЬТА

I

Графинята Лѣвичъ чакаше Волска го права, приблидила малко, подпиращецъ ся съ еднакъ си рѣкъ о мртѣморна-
та масѣ. За малко останѣхъ и два-мата неподвижны; послѣ тя пристѣпи къмъ него, хванѣ го за двѣтъ рѣцѣ, и — „Истинѣ ли е, казва му, че най-послѣ ты си вече свободенъ? Истинѣ ли е че азъ можѣхъ да тя отървѣ отъ злочестинитѣ на заточеніето въ Сибиръ. Надѣѣхъ ся че отъ сега на тѣѣ нѣма да мя оставишь и да идешъ тѣѣ несмысленно толкозь далечъ.“ И туй като каза трѣшнѣ ся на единъ столъ и порони сълзы.

“Ты знаешъ кой съмъ, казва ѣ Волскый, колѣничилъ прѣдъ неѣ и цѣлюющъ страстно колѣнитѣ ѣ. Ты знаешъ азъ какво бѣлувахъ да направѣ, и какво направихъ. Ты знаешъ че двѣ нѣща обикнѣхъ въ животѣтъ си, едно отъ тѣѣзи двѣтъ азъ ся отрекохъ отъ отечес-